

«Perico», català i internacional

Al camp de l'Espanyol es respira un altre ambient. Ha finalitzat l'entrenament i periodistes i, sobretot, molta quitxalla esperen els jugadors. L'auge de l'equip de Sarrià enalteix l'orgull futbolístic barceloní que el Barça ha fet empassar aplicadament. Miquel Soler potser és, ara com ara, el jugador *perico* més cotitzat i admirat; i català, una *rara avis*, doncs, dins del món futbolístic. Provenent d'Hostalets d'Envàs, prop d'Olot, als divuit anys va fitxar per l'Espanyol. Ara, és ja internacional, de la mà de Miguel Munoz.

—A mi sempre se m'havia considerat un jugador tècnic, però amb *sang d'orxata*, que em faltava la mala llet i l'agressivitat necessària per arribar a la primera divisió. Crec que ara ja l'he adquirit i, jugant de lateral esquerre, de defensa, puc marcar el contrari bé i anticipar-me a moltes pilotes. A part, que sempre hi ha la possibilitat de pujar a l'atac, ja que els defenses no et marquen gaire si vens del darrere. Sí, una mica com el lateral clàssic.

—L'Espanyol, en conjunt, fa un joc alegre, vistós...

—Sobretot l'any passat. Era el primer any i les idees eren recents. El que passa és que enguany, com hem estat en dues competicions, doncs no hem pogut oferir aquest futbol en tots els partits... En la UEFA sí, però.

—¿Això és inusual en el futbol d'ara, oi?

—Sí. És que Clemente és un entrenador que busca la practicitat, tot i que s'atén als jugadors amb què compta. Recordo que l'any passat es deia que si es volia veure futbol a Barcelona calia anar a Sarrià. No fem filigranes,

A l'ombra d'un Barça en crisi, el Reial Club Esportiu Espanyol ha fet la millor temporada europea de la seva història. Miquel Soler, potser el seu jugador més cotitzat, comenta l'esclat de popularitat que viu el club de Sarrià.

Eduard Company

però el nostre joc és efectiu i resolutiu.

—L'Espanyol, actualment, té una plantilla molt carismàtica. Des del pintoresc N'Kono, fins a Lauridsen, Valverde, Pichi Alonso, vostè mateix, ¿com s'ha aconseguit conjuntar caràcters tan distints?

—Sí, sí. És allò que N'Kono és exòtic, perquè ve del Camerun, i és molt estimat, aquí, gairebé intocable. Lauridsen és un jugador estranger sense aires de grandesa, sense divismes, i això s'aprecia. Després hi ha el Valverde,

que és intel·lectual, que trenca la imatge del futbolista típic. El Pichi Alonso, que és molt cordial. Jo, que sóc la mateixa persona de fa uns anys, tot i que he arribat a la selecció. Aquestes coses fan agafar carisma de cara a l'afició.

—¿Qui és el «culpable» de la popularitat de què gaudeix ara l'Espanyol?

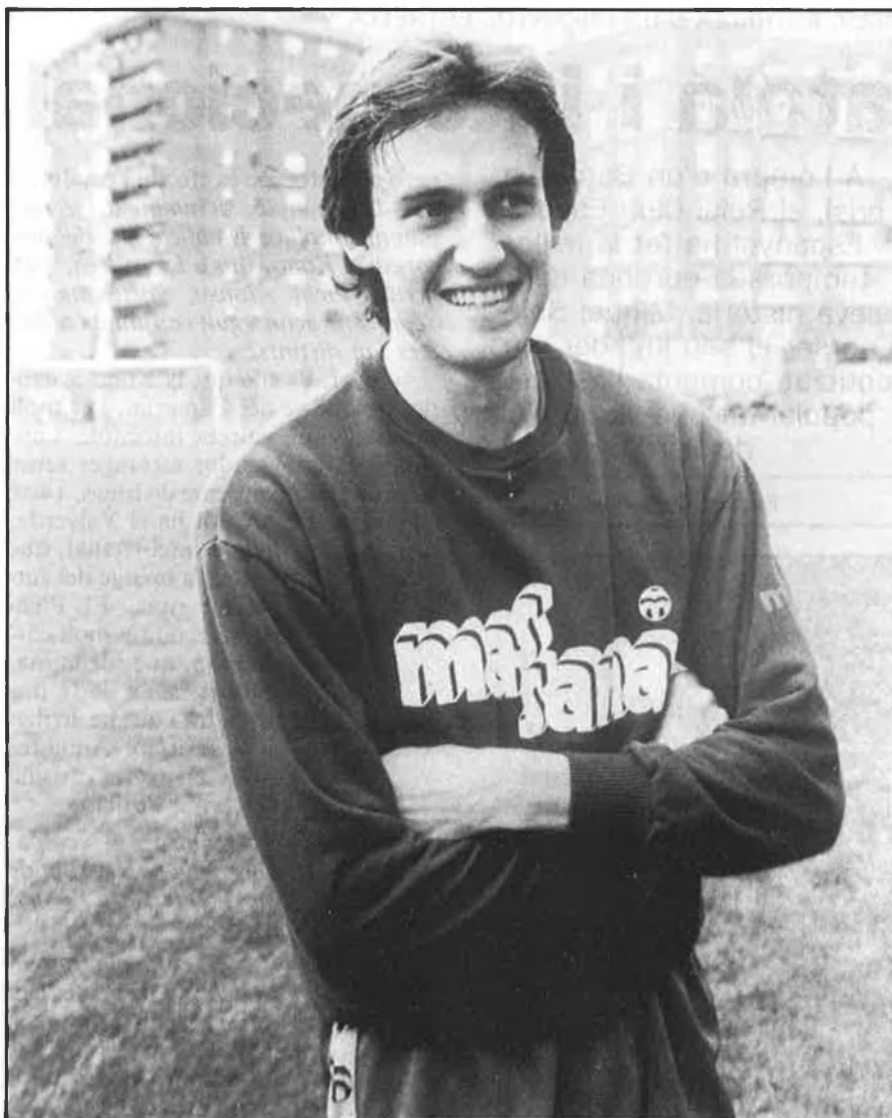
—El culpable és l'entrenador, Clemente. Des que va venir l'any passat, l'equip ha revifat, ha adquirit noves il·lusions. Abans l'Espanyol no tenia il·lusió, i ara sí. La culpa és de l'ambició de Clemente, de les ganes d'èxit de Clemente, que mai no es conforma, sempre vol més, més i més. I ara, amb l'excel·lent campanya a la UEFA, tothom està pendent de nosaltres. El Barça, per exemple, mai no deixarà de ser el Barça, tot i els seus problemes actuals. Però no té tanta il·lusió, fins i tot en la pròpia vida són imprescindibles les il·lusions per uns objectius. Si falten, malament.

—Fins i tot sembla que s'hagi trencat la rivalitat entre Barça i Espanyol.

—Sí, i crec que així hauria de ser sempre. Ha d'haver-hi discrepàncies, com quan co-

«Amb Clemente, l'Espanyol ha adquirit noves il·lusions».

DOMENEC UMBERT

«El canvi del nom no és possible, l'Espanyol ja ha arrelat».

neixes algú i et diu: «sóc de l'Espanyol», o «sóc del Barça», doncs molt bé, ¿no? Però sense passar gaire d'aquí. La pena és que hi hagi barcelonistes que els sap greu l'èxit de l'Espanyol d'enguany a la UEFA, i al revés, *pericos* que els molesta que el Barça guanyi. Però crec que són minoria.

—Tot i això, el nom de l'equip, *Espanyol*, ¿no és un impediment perquè l'aficionat català s'hi acabi d'identificar?

—Bé, el problema del nom és que ja ha arrelat. La gent no admet un canvi de nom. El nom d'Espanyol va néixer en un moment en què tots els equips tenien jugadors estrangers, per diferenciar-se. Però, és clar, ara, a Catalunya, amb tota la qüestió catalana, no queda bé. Però ja està arrelat, en realitat no és possible el canvi.

—¿Què pensa de les *Brigades Blanquiazules* i tots els seus símbols feixistes?

—Bé, és un tema sociològic, ¿no?

Penso que ells tracten de no passar desapercebuts dins del camp, es cosa d'afirmació. Vull dir que són grups marginals que són allí i que duen aquestes banderes i que d'aquesta manera prenen possessió d'una zona de les grades. És una manera de donar-se a conèixer. El perill és la violència que s'engendra. Pensen: aquest és el nostre terreny i si veniu, es declara la guerra; parlo de quan s'acosten altres penyes d'altres d'equips contraris. El fet curiós és que es tolerin amb grups independentistes, que també n'hi ha, a Sarrià. Els uns porten emblemes nazis i els altres independentistes... Potser són de la mateixa colla, vés a saber, i els uns van per un cantó i els altres per l'altre, i així es fa una mica de contrapès. De tota manera, no pot dir-se que a Sarrià només es veuen banderes nazis. Ara, tampoc, no ens afecta gaire, als jugadors, això.

—Però, ¿no li molesta que grups com aquest utilitzin el seu club per identificar-lo amb ideologies ultres?

—Sí. Pot crear una imatge negativa de l'Espanyol, quan en realitat el que busca és que sigui considerat català. De fet, sí, fa baixar la catalanitat del club. És una mica com a la televisió espanyola que, quan guanyem, ens diuen: el Real Club Deportivo Espanol; i quan perdem som l'Espanyol de Barcelona. Pensen: ressaltem-ho, tu, ressaltem que l'Espanyol és d'Espanya, que això és important. I empipa, és clar. Però, sobretot a l'estranger, s'ha donat el cas que el «de Barcelona» s'ha posat amb lletres més grans que no «Espanyol», i la gent s'ha cregut que l'equip que els visitava era el Barça. Ara, però, arran de l'excel·lent campanya amb la UEFA, això ja no passa, ens coneixen.

—¿Quan era un noi, de qui era, del Barça o de l'Espanyol?

—No, no. Jo no tenia un equip, estàvem bastant desmarcats, a Olot. El que sempre he afirmat és que el meu ídol era el Cruyff, i jo era de l'equip amb qui jugava ell. Quan ell estava en l'Ajax jo era de l'Ajax; quan va venir al Barça, doncs vaig ser del Barça; i fins i tot quan la selecció holandesa, amb el Cruyff, jugava contra la selecció espanyola, jo anava a favor de l'holandesa. També vaig seguir-lo quan va fitxar pel Levante i per Los Angeles Azteca... Sempre ha estat el meu ídol.

—I ara, oh casualitat, és el nou entrenador del Barça...

—Sí, és una gran casualitat. Mai no pot dir-se d'aquesta aigua no en beuré. Les coses roden i roden, i bé. Sí, ja sé que es parla del meu possible fitxatge pel Barça, i a més sota les ordres de Cruyff. El que és veritat és que jo he après moltes coses amb el Clemente, i és important que puguis aprendre de cada entrenador...

—I, és clar, li agradaria aprendre de Cruyff.

—Bé, en cas que anés al Barça, estaria content per aquesta coincidència, ¿no? Ell em podria ensenyar moltes coses. ¿Que com està el meu contracte amb el Barça? Només n'he tingut coneixement pel que diuen els diaris; el futbolista és sempre l'últim a assabentar-se.

—¿L'atrau la selecció espanyola?

—La veritat és que és un honor poder-hi jugar. Si t'ho mires bé, a la primera divisió hi ha vint equips, i cada equip té vint-i-cinc o més jugadors de plantilla. Pensar que tu ets un dels setze que estan jugant amb la selecció, doncs ho trobes com un agraïment al teu treball. Esportivament és una gran ambició professional. I deixant al marge les ideologies personals, és la meua feina, i m'ho miro des d'aquest punt de vista. □